

Hồi 30**BỎI UẤT ỨC NGƯỜI NỮ LỘ TÌNH
HIỆN THÂN OAI PHỒ ĐẾN CANG KỲ****V**

ới tiếng động vừa nghe, Cơ Thạch khẽ lên tiếng:

- Nếu cô nương đã đến, hà cớ gì không xuất hiện?

Thanh âm kinh ngạc của một nữ nhân vang lên:

- Sao người biết là ta? Hay người cố tình lưu lại để chờ ta phải xuất hiện?

Cơ Thạch quay người lại:

- Tuy không cố tình nhưng gặp cô nương lúc này cũng là điều hay. Có thể nói là tại hạ đang chờ để được gặp cô nương.

Nữ nhân nọ bỗng có sắc mặt lạnh như băng:

- Bảo là không cố tình nhưng lại nói là có ý chờ, ẩn ý của người là gì?

Cơ Thạch lạnh giọng:

- Chờ là vì không tin vào những điều bắt buộc phải nhìn thấy. Còn bảo không cố tình là vì tại hạ nào biết người vừa âm thầm xuất hiện chính là Bạch Cúc cô nương, thiên kim tiểu thư của chưởng môn nhân Không Động phái?

Bạch Cúc bĩu môi:

- Người bảo người không biết, nhưng vừa mở miệng đã ám thị biết ta là một cô nương. Tại sao chứ? Tại sao lời nói của người tiền hậu bất nhất?

Cơ Thạch vẫn không đổi giọng:

- Thân thủ của người lên xuất hiện cho tại hạ biết đó phải là bọn Vu Đỉnh. Vì chờ mãi không thấy kẻ đó ra tay, tại hạ ngờ người này đối với tại hạ chưa thật sự có địch ý. Suy đi nghĩ lại, tại hạ tin kẻ đó phải là cô nương, người nếu có địch ý thì trước kia đã không cảnh tỉnh tại hạ.

Bạch Cúc tán dương:

- Lập luận khá lắt. Nhưng người đừng mong ta xuất hiện là để cảm kích người qua một chưởng kinh ân tình dành cho gia phụ.

Cơ Thạch bỗng động nộ:

- Tại hạ lưu tình là lưu cho Bạch chưởng môn, đâu cần cô nương cảm kích? Và dù cô nương có cảm kích, tại hạ cũng không nhận. Nhận làm gì để sau này phải khó xử, không nở nặng tay đối với kẻ nhần tâm đẩy phụ thân vào chỗ chết và chết như một thiên cổ tội nhân?

Bạch Cúc sững sờ:

- Người bảo ta đã đẩy gia phụ vào chỗ chết? Người cũng nghĩ như thế?

Cơ Thạch cười bi thảm:

- Vậy cô nương bảo tại hạ phải nghĩ như thế nào đây? Cô nương cùng bọn Vu Đỉnh vì hai chữ danh lợi, xui các phái chối bỏ cội nguồn, tự làm tay sai cho một ác nhân không hơn không kém. Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu do tâm địa chứa đầy tham vọng, họ chấp nhận việc này như một cơ hội tiến thân, thỏa mãn danh vọng. Còn lệnh tôn, tánh khí của lệnh tôn như thế nào không lẽ cô nương không rõ? Thay vì giúp lệnh tôn gìn giữ những uy danh thuở nào cô nương lại cam tâm nhìn lệnh tôn vì không muốn chịu nhục phải lao đầu vào chỗ chết, mưu tìm một cái chết vinh hơn sống nhục. Cô nương còn định phủ nhận nữa ư?

Toàn thân Bạch Cúc run rẩy với đôi môi tái nhợt cứ mấp máy mãi nhưng vẫn không thốt nên lời.

Sau cùng khi lời nói không thể thốt ra, bất kỳ nữ nhân nào cũng vậy, họ để cho lệ nói thay lời:

- Người...

Nhìn Bạch Cúc khóc thoát đầu là tấm tức vì khóc, sau cứ khóc ồ ồ, khóc thảm, Cơ Thạch nhăn mặt và không chịu nổi.

Chàng gọi:

- Bạch cô nương!

Nàng vẫn khóc, khóc lớn.

Ngỡ nàng không nghe, Cơ Thạch tiến lại gần hơn:

- Bạch cô nương!

Tiếng khóc của Bạch Cúc tuy có phần giảm nhẹ nhưng để lên tiếng đáp lại thì không thể được.

Cơ Thạch tiến đến gần hơn, gần hơn:

- Bạch...

Bất chợt Bạch Cúc bật thốt thành tiếng:

- Người câm đi! Người biết gì mà mắng ta. Người tưởng ta không đau lòng khi nhìn thấy phụ thân cố ý tìm chết sao? Khi người chưa hiểu, sao người dám đề quyết ta như

vậy? Ta hận người. Ta tưởng người phải chí ít là người phải hiểu ta, đặng này... Ta hận người! Ta hận người! Hu... hu...

Chữ hận thường phải đi kèm với hành động.

Và nếu là nam nhân thì hành động đi kèm phải là một trận quyết đấu, hoặc một động thái hung hăng nào đó.

Còn nữ nhân, họ có nhiều cách thể hiện, tùy theo tâm trạng của họ.

Tâm trạng của Bạch Cúc là gì, chỉ có một mình nàng biết.

Nhưng để thể hiện, Bạch Cúc bỗng bước đến, chỉ một bước thôi là nàng tha hồ vừa mắng Cơ Thạch vừa đâm thùm thụp vào người Cơ Thạch:

- Ta hận người! Sao đến người cũng không hiểu ta? Ta hận người!

Chịu đựng.

Cơ Thạch còn cách nào khác để phản ứng lại hành vi của Bạch Cúc ngoài cách đứng chịu đựng?

Đánh lại nàng? Không thể! Vì nàng đang đâm vào Cơ Thạch bằng những nắm quyền vô lực.

Giữ tay nàng lại? Cũng không thể! Vì nàng sẽ trút hận bằng cách khác có khi tệ hại hơn cách đang thực hiện những trăm lần, vạn lần.

Tránh né, không cho nàng đâm vào người? Cũng là khả dĩ, nhưng liệu tránh được bao lâu nếu nàng vẫn bám theo để chỉ trút hận?

Do vậy, thượng sách là chịu đựng.

Nhưng thượng sách bỗng biến thành hạ sách, hoặc giả muốn gọi là gì cũng được.

Bạch Cúc có lẽ mỏi tay, không muốn đâm vào người Cơ Thạch nữa, nhưng lại không muốn buông tha Cơ Thạch quá dễ dàng, nàng bất ngờ ngã vào lòng Cơ Thạch vừa khóc vừa thốn thức:

- Ta hận người... Ta hận người... Sao người không chịu hiểu cho ta?

Hiểu?

Cơ Thạch nào phải gỗ đá vô tri? Do đó chàng phải hiểu.

Và để thể hiện sự hiểu biết đó, Cơ Thạch phải nói phải thốt thành lời thật rõ ràng:

- Bạch cô nương! Tại hạ sai rồi. Bạch Cúc! Đừng khóc nữa. Tại hạ nhất thời ngu muội, đã trách lầm cô nương. Nào, thôi đi nào, Bạch Cúc. Ta... biết ta sai rồi, ta sai thật rồi.

Bạch Cúc vẫn thốn thức nhưng đã dịu nhiều, vơi đi thật nhiều:

- Cơ ca ca! Sao Cơ ca ca mắng oan cho Bạch Cúc? Sao đến bây giờ Cơ ca ca mới chịu hiểu cho Bạch Cúc? Sao vậy, Cơ ca ca?

Tiếng thổn thức của nàng khiến Cơ Thạch choáng váng.

Chàng nhẹ chân dịch lùi, cố nhìn vào mắt nàng.

Nàng cảm nhận được điều đó, vội bước lên, vẫn giữ tư thế áp sát chàng:

- Hãy hiểu cho muội! Muội nào muốn thế, Cơ ca ca.

Phải chăng đây chính là tiếng thổn thức của một con tim đã bị xúc phạm?

Cơ Thạch vụt hiểu:

- Bạch muội! Ta... a..

Một tiếng quát to như tiếng sấm động chột vang lên:

- Hay cho gian phu dâm phụ, đôi chó má này phải chết!

Vút!

Vù...

Vù...

Nhìn ánh Tử Quang bật lóe lên giữa đêm đen, Cơ Thạch bàng hoàng xô Bạch Cúc ra:

- Vu Đỉnh?

Thần thái bàng hoàng của chàng khiến cho tia Tử Quang kia có cơ hội lao đến thật gần, gần trong gang tấc.

Vù...

May thay Bạch Cúc kịp có lại nhận thức. Nàng nổi giận:

- Có bao giờ ta đáp ứng mối tình hàm chứa thủ đoạn của người? Hai chữ dâm phụ kia ta hoàn trả cho người đây.

Vụt... vụt...

Nàng dùng Ứng Trảo Công, đáp trả chưởng Tử Quang của Vu Đỉnh.

Ầm!

Nàng bị chấn lùi.

Vu Đỉnh lướt tới:

- Chính phụ thân nàng từ lâu đã tán thành chuyện hôn ước. Nếu không là dâm phụ sao nàng lại trắc nết lằng lộn? Đờ!

Vù...

Vù...

Cơ Thạch đứng chôn chân một chỗ với một cảm nhận nhục nhã ê chề cho dù Bạch Cúc đang quát những lời biện minh:

- Người vì tuyệt học Không Động phái đã tìm đủ cách lấy lòng gia phụ. Để bây giờ, khi có cơ hội luyện công phu cao minh hơn người đã đối xử tác tệ với người từng ưu ái người. Người thật không bằng loài cầm thú! Đỡ!

Vụt...

Ầm!

Vu Đỉnh lướt tới với khí thế lạnh lẽo hơn và hung hăng hơn:

- Ta đâu thể bỏ qua bước tiền đồ sáng lạn tự dừng đưa đến. Công phu Không Động phái đâu đáng để ta bận tâm? Có chăng chính là nhờ nhan sắc của người nên phụ thân người đến giờ vẫn toàn mạng. Giờ thì hết rồi, hãy nạp mạng thôi.

Vù...

Vù...

Cơ Thạch bùng tỉnh.

Vút!

Chàng vừa lao đến liền quát:

- Dừng tay!

Vu Đỉnh bị ngăn cản, vội trút mọi cảm tức vào Cơ Thạch:

- Gian phu! Chết!

Vù...

Cơ Thạch nghiêng rằng:

- Hóa ra hôn ước của người là giả. Và lòng tham luyện công phu mới là thật! Mau lui.

Ào...

Ầm!

Vu Đỉnh bị những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng bức lùi.

Y nhe răng danh ác:

- Bạch Thạch công phu? Được lắm! Là người muốn chết. Đỡ!

Vù... Vù...

Y dùng song trảo với hai tâm trảo lấp lánh Tử Quang.

Cơ Thạch phần nộ:

- Tử Khí Tam Ngươn Chưởng của người chưa đủ hỏa hầu để...

Bất ngờ Bạch Cúc hô hoán:

- Hoặc giết y, hoặc dừng bao giờ cho y biết ca ca đã luyện được Bạch Thạch Cang Khí. Đó là điều y đang dò xét ca ca.

Động tâm, Cơ Thạch vờ phát nhẹ một kinh để có cơ nhảy lùi.

Vù...

Ầm!

Chàng kêu lên nói đúng hơn là hỏi:

- Y dò xét để làm gì?

Bạch Cúc định giải thích thì bị tiếng quát của Vu Đỉnh lấn át:

- Bạch Cúc! Người còn nghĩ đến phụ thân người không? Tiểu tử! Đỡ!

Vù... Vù...

Giờ đã rõ sinh mạng của Bạch Điền Quang là do tên phản trắc Vu Đỉnh uy hiếp, Cơ Thạch thật sự động nộ:

- Được! Đã vậy ta sẽ cho người đại khai nhãn giới! Xem đây!

Ào... Ào...

Toàn thân Cơ Thạch vụt sáng trắng với một dấu chưởng tay duy nhất cũng chớp lờ ánh trắng.

Vu Đỉnh khiếp đảm:

- Là Cang Khí Bạch...

Ầm!

Oa! Phịch!

Không những không chau mày vì cái chết quá ư khốc liệt của Vu Đỉnh, Bạch Cúc còn hồi hả bảo chàng:

- Mau vùi lấp thi thể y! Đừng cho ai biết y chết vì Bạch Thạch Cang Khí.

Cơ Thạch động tâm nhìn lại thi thể của Vu Đỉnh.

Cái chết của y quả nhiên không giống với những cái chết bình thường. Cang Khí Bạch Thạch không hề hủy hoại những dáng vẻ bên ngoài. Trái lại, toàn bộ kinh mạch đều bị chấn vỡ khiến toàn thân y hoàn toàn mềm nhũn, muốn đặt theo tư thế nào cũng được.

Với cách chết này nếu gặp người có kiến văn uyên bác tất sẽ nhận ra loại công phu đã đoạt mạng Vu Đỉnh.

Dùng kiếm đào huyệt, Cơ Thạch mau chóng vùi lấp Vu Đỉnh và còn xóa hết mọi dấu vết.

Khẽ thở phào, bấy giờ Bạch Cúc mới giải thích:

- Là môn chủ Tử Quang môn ra lệnh cho bọn muội phải dò xét xem ca ca đã luyện đến Bạch Thạch Cang Khí chưa.

Chàng kinh nghi:

- Để làm gì? Sao lão không tự thân dò xét?

Bạch Cúc nhún vai:

- Muội không biết. Chỉ có thể đoán, lão muốn có cách ứng phó thích hợp, tùy theo bản lãnh nông sâu của ca ca.

Chàng nhìn nàng:

- Thái độ của lão khi đề cập đến công phu này là thế nào?

Bạch Cúc lắc đầu:

- Lão không hề tỏ ra sắc mặt. Nhưng có thể đoán lão khá kiên đề.

- Kiên đề? Không lẽ lão chưa luyện xong Tử Khí Tam Ngươn Chưởng?

Bạch Cúc thở ra:

- Làm sao chưa luyện xong? Không những vậy, lão còn luyện đủ thập thành cao hơn Hồng Nhật Tán một bậc.

Bạch Cúc chậm rãi đứng lên:

- Sẽ còn lạ hơn nếu ca ca biết lão thần thông quảng đại như thế nào. Mọi động tĩnh của ca ca cơ hồ lão có cách nắm rõ.

Chàng lo sợ nhìn quanh:

- Phải chăng lão luôn bám sát từng bước chân ta?

Bạch Cúc xua tay:

- Cũng có thể. Nhưng ở đây thì không có, ca ca bắt tất phải nghi ngại.

Chàng hoang mang:

- Vậy lão đã biết những gì về từng động tĩnh của ta?

- Phải chăng ca ca đã sai phái một người tìm đến Đại Lương Sơn?

Chàng thất kinh:

- Là Gia Cát Hưởng? Sao? Lão đã biết ư?

- Đúng vậy! Lúc ở Cổ Huyết Thành là muội muốn ám chỉ điều này. Rất tiếc ca ca không sớm nghĩ ra. Lâm Bất Toàn, đại sư huynh của muội đã sớm ra tay bắt giữ người này rồi.

Và nàng nói thêm:

- Là cũng sớm biết thế nào ca ca cũng tìm đến đây nên hạ lệnh cho Vu Đỉnh và muội đến trước để mai phục.

Cơ Thạch giật mình:

- Tâm cơ của lão thật đáng gờm. Còn gì nữa không?

Bạch Cúc nhú mày như cố nhớ lại.

Sau đó, nàng kêu khẽ:

- Ngoài Khiêm Hạ, Khả Tú Tú và Đoan Mộc Phi nguyên là đệ tử Hoa Sơn phái được lệnh phải đến Hoài Giang, như lão còn sai hai huynh đệ Trương Hoài, Thạch Phát, Côn Luận phải đi đến Thiếu Lâm. Ở hai nơi này phải chăng ca ca cũng có cho người đến?

Chàng thất sắc:

- Ở Thiếu Lâm ngoài Từ Khắc Kim đến đã lâu, mới đây ta có bảo Hà tỷ tỷ đến hỗ trợ. Không lẽ lão đã biết ta quan tâm điều gì ở Thiếu Lâm phái?

Bạch Cúc lo ngại ra mặt:

- Vậy thì không xong. Cũng như bọn muội, bọn Trương Hoài cũng được lão ban cho mỗi người một hoàn linh đan tăng lực. Công phu như Hà tỷ tỷ, và Từ Khắc Kim, e...

Cơ Thạch xoa tay:

- Bọn Khiêm Hạ đến Hoài Giang để làm gì? Ở đó ta chưa sai phái ai đến.

Bạch Cúc lại nghĩ ngợi một lúc mới nói:

- Muội nghe lão dặn bọn Khiêm Hạ: nếu dẫn dụ được thì tốt, bằng không phải giết đi để trừ hậu họa.

- Trừ hậu họa? Không lẽ là Hồng Nhật Tán, người có mối thù không đội trời chung với lão?

Bạch Cúc gật đầu:

- Cũng có thể đúng. Vì bây giờ đã rõ chính lão là hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia. Lão đâu thể lưu Hồng Nhật Tán nếu không thể dẫn dụ?

Cơ Thạch chột đánh giọng:

- Ta hiểu lão muốn gì rồi. Nếu là vậy, ta cần phải đến đó giúp Hồng Nhật Tán.

Bạch Cúc kinh ngạc:

- Vậy còn Hà tỷ tỷ?

Chàng đáp:

- Nếu lão hạ lệnh giết thì đã giết rồi. Ta có đến cũng quá muộn. Còn nếu lão chỉ hạ lệnh bắt giữ, lão bắt quá chỉ có ý định dùng Hà tỷ tỷ để uy hiếp ta. Ta nào để lão toại nguyện.

Bạch Cúc bỗng có sắc mặt buồn bã:

- Do gia phụ vẫn bị uy hiếp, muội thật không tiện khi phải trở mặt với lão. Nhưng dẫu sao, nhờ đó muội càng có điều kiện chăm lo cho Hà tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ đã bị lão bắt giữ.

Cơ Thạch nghe nhẹ người:

- Tuy không muốn nói lời cảm kích nhưng...

Bạch Cúc xua tay:

- Cũng là dịp muội đáp trả một chưởng lưu tình ca ca dành cho gia phụ. Ca ca đừng quá bận tâm.

Gật đầu và định bỏ đi, Cơ Thạch bỗng quay lại:

- Phải chăng cũng ở khu rừng, cạnh lối dẫn đến Hoài Nam, Bạch muội và bọn Khiêm Hạ đã gặp lão?

Bạch Cúc thừa nhận:

- Không sai! Và lão có dò hỏi bọn muội về nữ nhân điên loạn.

Cơ Thạch mỉm cười đắc ý và lao người đi thật nhanh...

oOo